

Kotiteollisuus, Satu Peikoista

Toisiinsa kietoutuneina
he kulkevat metsän halki
heille tuntemattoman,
pienille loputtoman

Rukka-Peikko Takkutukka
ja Heikko-Peikko Pelokas
molemmat niin urheina ovat
toistensa tukena

Mit puiden takana heit odottikaan?
Niin kaunis kukka, jota ei osaa sanoa kuvailla
sen tahdoi itselleen Rukka, pikku takkutukka

Lyijynraskaita
jalkojaan ei tunne kumpikaan
Ei maailmaa, ympärillä pelkkä harhaa

Halki jytyneen maan
he kulkevat kiskien,
katsomatta toisiaan,
sanomatta sanaakaan

Jn pinnasta peilasivat
uurtuneita kasvojaan,
silmiä niin vettyneet ovat
isäntänsä pettyneet

Se kukka kuoli ja Takkutukan kyyneliin
hukkui Heikko-Peikko
Niin se vain menee, ei aina kykene niin,
kuten toivoi Rukka, pikku takkutukka

Sormet vieraat soittavat
tänne soitinta
kuoleman sormet,
kylmiä ja kankeita

Astun sisään portista,
vieras maailma
avautuu sen takaa,
maisemat ankeat

Nyt sanat on sanottu,
laulut on laulettu,
aamun koittaessa
iltaa jo hämärä

Kun hukun itkuuni
toivon, että j
edes kauniin kukan nimi
tunnetaan